

[Viggo Hauch.]

og „rimelig“ i den forbindelse står for. Sådanne udtalelser forekommer meget uklart defineret og meget subjektive, men sagt med den pondus, som landets statsminister nu engang har, lyder det som en bedrevidende landsfaders ord til sine mindrevidende børn i håbet om, at de vil bøje sig for autoriteten.

Men havde der nu været praktiske formål til gavn for befolkningen i lovforslagene, kunne man vel drøfte dem. Således som det ærede medlem hr. Holger Eriksen talte, skulle man tro, at det var der, men skal man tro den højtærede statsminister — og det vil jeg naturligvis meget gerne — er der ikke sådanne praktiske formål, for den højtærede statsminister udtalte — Folketings-tidende 1962-63, sp. 2222 —:

„Gennemførelsen af de her sidst omtalte to lovforslag“
— det er dem, vi her behandler —

„vil næppe få væsentlig betydning for den faktiske udvikling i brugspriserne for jord. Synspunktet for beskatningsbestemmelserne er, at det her drejer sig om en social retfærdighedshandling.“

Det forekommer mig, at disse få ord giver en rammende karakteristik ikke blot af regeringens bestræbelser med disse to forslag, men også med gennemførelsen af grundstigningsskyld og kapitalvindingsskat i al almindelighed. Nu er det desværre sådan, at hvis en socialdemokratisk minister siger, at han er ude på at begå sociale retfærdighedshandlinger, så bliver hundredtusindvis af vælgere lullet til ro af slagordenes magi. Det kan man måske hverve stemmer på, men jeg tror ikke, man i det lange løb kan regere et samfund forsvarligt på det. Dette med den sociale retfærdighedshandling lyder mere af, at det er regeringens hensigt at holde sig til den fordelingspolitik, der ikke gør vort samfund rigere eller bedre, i højere grad end til en positiv erhvervs politik, som er det eneste, der kan sikre, at vor levestandard opretholdes, for slet ikke at tale om forbedres.

Skal vi nu prøve at forstå problemerne til bunds, inden vi forsøger at løse dem, må vi ganske naturligt spørge, hvad der har ført til, at der ved jordhandel kan opstå fortjenester, som regeringen finder urimelige. Det er jo først i de senere år, at disse

voldsomme stigninger er opstået, stigninger, som er stærkere, end hvad der svarer til den almindelige inflation i samfundet. At en forfæjlet zonepolitik har haft afgørende betydning for mindskelsen af udbuddet, er drøftet her i sidste uge. Det er i sig selv en tungtvejende faktor; men det, der dernæst har skabt misforhold mellem udbud og efterspørgsel, er, at vi nu gennem en årrække har ladet indkomststigningerne løbe foran produktionsstigningerne.

Jeg bemærkede nok, at det ærede medlem hr. Holger Eriksen endnu en gang her fra folketingets talerstol fremsatte den teori, at det var de stigende jordpriser, der var årsag til inflationen. Jeg har hørt det ærede medlem fremføre det synspunkt mange gange, men jeg tror ikke, det bliver rigtigere af det, og jeg gad vide, om det ærede medlem kan få den højtærede statsminister i dennes egenskab af cand. polit. til at skrive under på, at årsagssammenhængen er, som det ærede medlem her fremhæver. Det ærede medlem hr. Holger Eriksen hævder også, at denne prisstigning har sat en kædereaktion i gang. Jeg er ikke helt uenig med ham i, at det kan der være noget om, men skal vi gøre noget ved det, må vi først blive enige om årsagerne, og efter vor bestemte opfattelse tjener de lovforslag, som regeringen her kommer med, sammen med den lovgivning om grundstigningsskyld, vi har i forvejen, mere til at forstærke denne kædereaktion end til at virke dæmpende på den.

Dernæst siger det ærede medlem, at han har forskellige løsninger, og én af dem er, at man kan gennemføre fuld grundskyld. Se, vi har erfaringer med hensyn til fuld grundskyld et par steder i vor lovgivning, og det er faldet i min lod gennem mange år at have kendskab til, hvordan det har udviklet sig. Det, jeg tænker på, er jordrenteprincippet, som vi har ved salg af husmandsbrug og landarbejderboliger og ved forskellige andre grunde, og jeg kan forsikre det ærede medlem om, at uanset hvor smukt jordrenteprincippet så ud på papiret, da det i sin tid blev gennemført, i lige så høj grad har det vist sig i praksis at spille fallit. Det har ikke været muligt, til trods for at man her mente at have gennemført den fulde grundskyld, at nå de virkninger, som det ærede medlem tilsigter med sin fulde grundskyld, snarere tværtimod.